

Loňský multižánrový festival Zpívání mezi paneláky jsem z pracovních důvodů musela vynechat, ten letošní, v pořadí 9. ročník, stejně jako mnoho předcházejících, už jsem si ujit nenechala. A se mnou téměř plný sál diváků v KC Zahrada, kteří si za svých 60 peněz českých přišli vypoaschnout a užít si v pátek 10. listopadu muziku čtveřice žánrově různorodých uskupení. Pořadatelem festivalu je od počátku historie Zpívání pražská skupina Bezefšeho a DDM na Jižním Městě. Kapelník Michal Miklánek se ujal stručného průvodního slova, poděkoval sponzorům a diváky seznámil s průběhem programu.

Pozval kapely, které se Bezefšeho líbí, a já mohu jen konstatovat, že s ním mám společný vkus. Předpokládaným hlavním lákadlem pro diváky bylo jméno originální skupiny Jablkoň, z bluegrassové špičky přijal pozvání vokálně instrumentální suverénní Modrotisk, z melodického folku si Bezefšeho vybrali pražské pohodáře My3.avi. Shodou okolností každá ze skupin měla buď změnu v sestavě - pro tento večer Modrotisk a My3.avi, nebo nového člena - Bezefšeho a Jablkoň, se kterými jsem je slyšela na živo poprvé. V Zahradě jsem tedy alespoň já slyšela čtyři premiéry.

Z drsných horalských končin Jablonecka a Liberecka s jednou pražskou náplavou přijel **Modrotisk**. Do Zahrady dorazili včas, v posádce vozů s sebou vždy vozí kartografa a odborníka na parkování. Nepřivezli s sebou bohužel výborného leadového zpěváka Ondru Rumla, hráče na banjo. Zastoupil jej všestranný Ralph Shut, holanďan usedlý v Lukách u Jihlavy, během týdne se naučil banjové party z CD, ale zpěv nechal na členech Modrotisku. Luboš Herman (kytara, foukačka), Ota Turek (mandolína), Karel Schreiber (housle) a Tomáš Drahokoupil (baskytara) i v kvartetu ukázali sílu charakteristických barevných

Bezefšeho na ilustr. snímku z loňského Zpívání mezi paneláky

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

vokálů v acapellovkách a každý se předvedl i sólově v písních přesně se hodících k jejich hlasovým typům. I modrotišťené instrumentálky, které Ota Turek, vtipný a pohotový spíkr kapely, nazývá něžně brutgrass, se velmi dobře poslouchaly. Jeden výlet do folku bluegrassáci pojali stylově, odložili mandolínu a banjo, někteří dokonce usedli na židli, ale jednalo se spíš o úlet. Raději se chopili osířelých nástrojů a ke spokojenosti diváků excelovali v *Uncle Pen*

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 11. prosinec 2006 04:00

(Strejda Péro),
Bye Bye Blues

,
Irském dešti
či v předávkových
Křídlech
.

Bezefšeho - Michal Miklánek (kytary) Hanka Jansová (akordeon), Radka Geigerová (rytmické nástroje), Petr Beleš (kytara), Vlasta Marušák (dechy), Zdenál Mňuk (kontrabas) a Honza Noha (bicí) a všichni zpěv, řev, různá chřestidla, hustilky a zvuky - si přiřadili pořadové číslo dvě a pustili se s obrovským temperamentem do svého bloku písní a bohužel také do boje se zvukem. Pana zvukaře Jardu Čížka zřejmě sedmičlenné vokální těleso zaskočilo, doprovod zněl bezvadně, ovšem zpěvy sólistů (Beleš, Geigerová) se poněkud ztrácely. Instrumentálně kapela zněla jako skutečný band a já, která jsem byla kdysi lehce rozčarována přítomností velké bicí soupravy, jsem si nyní pochutnávala. Nový bicista Honza Noha se dokázal naprosto podřídít stylu Bezefšeho a přesně, jemně i trefně doladil všechny skladby, které ten večer zazněly. Kupříkladu Velký rozvod bicí s kontrabasem rozjíždějí fantasticky. Bezefšeho vybírali zejména ze zbrusu nového CD ***Rim pim pim***. Nejvíce se projevilo trápení s nazvučením vokálů právě v acapellové dovádě oslavě trabantů v *Rim pim pim* a lépe nedopadla ani první předávková *Skořápka*, ačkoliv všichni zpívali naplno. Přesto diváci kapelní energii, spirituály, jazzůvky, swingovky i acapellovky odměnili dlouhým potleskem a Bezefšeho poděkovali druhým předávkem. A na úplný závěr: Moc se mi líbila nasazením Hanka Jansová, která pěvecky roste.

Již jsem se několikrát přesvědčila, jak pražští **My3.avi** dovedou sestavit dramaturgicky vygradovaný koncertní blok. Základem výběru je "materiál", který naštěstí My3.avi mají. Ale nepředbíhejme. Nejprve se zmíním o záskoku v rytmické sekci. Honzu Výborného u bicí soupravy nahradil Honza Krofta. Podobně jako další členové My3.avi hraje v rockové kapele a i v jeho případě se potvrzuje, že bigbít je dobrou školou pro muzikanty folkových kapel. Jeho bicí zněly přesně, něžně i dramaticky, nenásilně se přizpůsobily rozmanitosti písničkového výběru. My3.avi Honza Špalek (zpěv a kytara), Kuba Vlachynský (baskytara, kytara, klávesy), Klárka Housková - Houska z Písku (housle) a Jíra Horecký (trubka, flétna, perkuse) na úvod zařazují vždy píseň vybuzující v divácích očekávání následujícího. Tentokrát to byla hluboce lidská píseň *Koule na noze*, věnovaná zároveň i jedné paní, která ji má moc ráda. A diváci chyceni do sítí soustředěně poslouchali retro o Oldřichu Novém, baladu s tragickým napětím *Janko a Katarína*, textově i melodicky dobře vystavěného *Juppitera* nejen o vládci jedné planety? Podzimní "depresáky" střídali s vlastními "lidovkami" a optimistickými úlety (

Rozjedem se autem po polích

), až tu najednou byla rozlučková

Odcházím

, po které tahle hudebně invenční, sympatická a pokorná partička odešla, naštěstí jen do zákulisí, aby se v přídavku vrátila a s ní i

Kauboj Džou

, co má povahu zlou... Podle potlesku soudím, že se My3.avi podařilo publikum připravit na vyvrcholení festivalu.

Tím vyvrcholením byla jistě malá lesní nebo velká polní, to je jedno, folková, trampská, countryová, symfonická, festivalová, vánoční, a to všechno typicky? prostě **Jablkoň**. Asi už nespočítám, kolikrát a kde jsem ji viděla a slyšela. Michal Němec (zpěv a kytara), Martin Carvan (kytara a el. kytara), Johnny Jůdl (baskytara a el. kytara, fagot - větev) a Petr Chlouba (bicí, perkuse, akordeon?) publikum solidní, či folkově odrbané nebo do oděvu společenského oděné, prostě vždy a všude publikum dostanou. Čím? Hravostí aranžérskou i interpretační v perfektních instrumentálních výkonech, v písničkách přesně vypointovaných, v bláznivých hříčkách i v poetických příbězích, kterým dominuje zastřený hlas Michala Němce, někdy polotichý, jindy řvoucí, přesně podle nálady písně. K tomu ještě jeho komentář k písni či kolegům? Nezapomenu, jak na společném koncertě s houslovým virtuosem Jaroslavem Svěceným jej pochválil svým typickým: "

Líp bych to nezahrál

!" Martinu Carvanovi zase půjčuje na sólové provedení klasické skladby svou kytaru samohrajku. V lehce ležérním projevu používá sportovní terminologie: "

Kdo podává? Já playu

?" Na Zpívání jsem poprvé na živo s Jablkoní slyšela Aničku Duchaňovou, drobnou živelnou zpěvačku a saxofonistku. Anička versus Michal působí na scéně jako oheň a voda a kontrastují spolu nejen v duetech pěvecky, ale i vizuálně. "

Všimli jste si, že jsme si při písni s Aničkou rozpustili vlasy

?" Carvan: "

Michal ovšem v kyselině.

" Ale zase na druhé straně, tento kontrast bych uměla postrádat, zvláště, když mi chyběla Jůdlova hra na "větev", tak charakteristická pro dřívější tvar písní. S Jablkoní se ráda zasměju dětským punkovým

Říkadlům

, tetičce s husou, zazpívám si

Bláznivou

nebo

Velmi nesmělou

, zaposlouchám se do písní jako je

Skláním se nad tebou

,

která pojednává o tom, jak se skláním nad tebou

",

Paní Svobodová

Kdopak nám zazpíval mezi paneláky takový písničky

Napsal uživatel Džexna

Pondělí, 11. Prosinec 2006 04:00

o setkání po letech s tajnou milou, a nám středňákům dobře srozumitelná

Bud' zase chvíli mladá.

A vždycky se těším na nevinně začínající nářez

Kdopak nám zazpívá takovou písničku, takovou ryzí člověčinu??

Pokud jste dočetli až sem, už víte, kdopak nám mezi paneláky takový písničky zazpíval. A budete-li zvědaví, kdo to bude příště, přijďte za rok také. Na 10. ročník festivalu mezi paneláky Bezefšeho jistě pozvou kapely, které se jim líbí, a po zkušenostech s letošním výběrem věřím, že nejen mně, ale především vám, milí posluchači, zase kápnou do noty.